

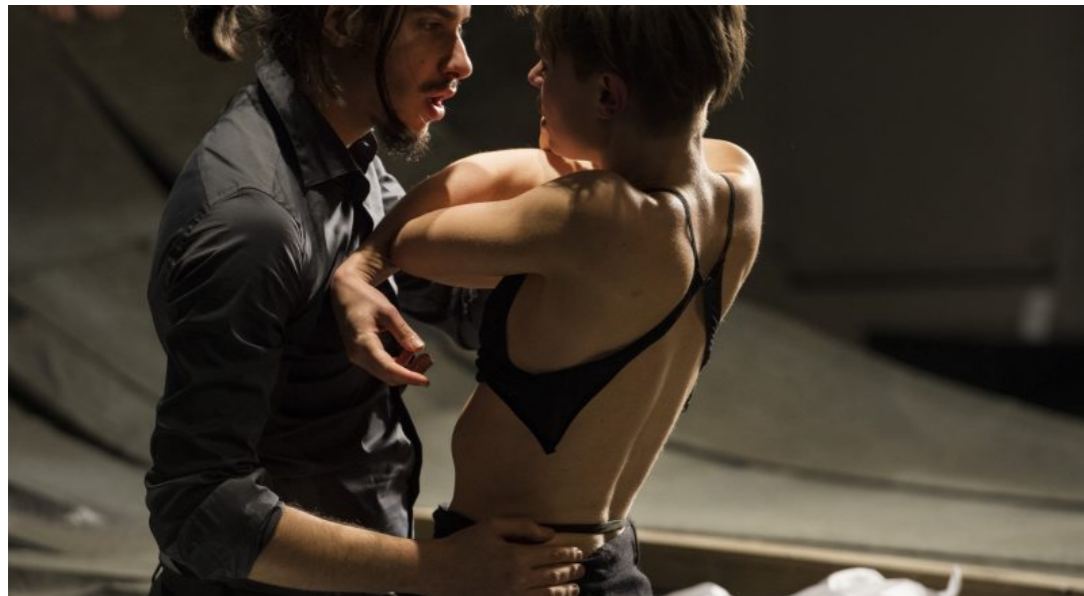
Theatermaggezien®

Omdat theater belangrijk is...

Recensie

Europa in de herfst scheidt hoge verwachtingen voor Malpertuis.

24/01/2018 Roger Arteel

(c) Fred Debrock

Arfeuille hoedt er zich wel voor, een 'bewerking' of 'herwerking' van de genoemde stukken te maken. In *Europa in de herfst* wordt, met verwijzing naar de oorspronkelijke personages, hedendaags materiaal verwerkt in een symbolische confrontatie tussen vroeger en nu, als een aanzet tot vragen stellen, zowel door de vertolkers als door het publiek. De vertolkers (Joren Seldeslachts, Soufiane Chilah, Elien Hanselaer, Gorges Ocloo, Dries De Sutter, Timo Sterckx, Loes Swaenepoel, Lauranne Paulissen) zijn jong en hebben het theater uit de jaren zestig niet meegemaakt, toen Malpertuis, mede met andere 'kleine' theaters, meewerkte aan zowel een evolutie als een revolutie in het theater maken.

Opmerkelijk is, dat een dergelijke jonge cast, uit uiteenlopende opleidingsinstituten, zo overtuigend en homogeen op de planken komt. Als regisseur gaat Arfeuille er van uit, dat theater maken altijd een voorwaartse beweging is, een uitkijken naar een nieuwe aanpak, een scheppen vanuit een persoonlijke visie, anders dan deze van vroeger, zowel wat verwoording als vertolking aangaat. Dat is ook te merken aan de enscenering van scenograaf Amber Vandenhoeck die de wereld als een ruïne ervaart. De scène is een hellend vlak met hindernissen: een zijwand als een uitvergroete spiegel of een verschroeiend vergrootglas, in het midden een valkuil die tijdens het spelen evengoed een zithoek of een diplomatieke discussiekamer wordt. Ook hier weer een symboliek waar je ook als toeschouwer een eigen betekenis aan geeft.

De gehele voorstelling staat trouwens in het teken van een vervreemding, een tonen van een situatie, het vermelden van de spanning tussen de wet en het al of niet toepassen ervan, tussen het aanvaarden of het weggagen van de zogezegde 'vreemdeling' en/of 'verrader', die eigenlijk een familielid is. Een spanning ook tussen de jonge generatie (Antigone, Ismene, Haimon, Polyneikes) en de oudere Kreon (althoewel in werkelijkheid even jong als de anderen) als de onverbiddelijke, indrukwekkende zwarte koning van Thebe (Gorges Ocloo; een verwijzing naar de moeilijkheden in Afrika?), door de jonge, opstandige en mondige Antigone (Elien Hanselaer) van antwoord gediend.

Van uit welke kant je *Europa in de herfst* ook bekijkt, je wordt in je eigen fantasie en in je parate kennis over wat Europa, het Westen, momenteel betekent, aangesproken. Voor Europa lijkt de toekomst somber en verward. Theater Malpertuis echter zet alvast met hoge verwachtingen een mogelijke nieuwe halve eeuw in.

Info: www.malpertuis.be

(c) Fred Debrock